

band

Pingel - 0:07

15

MdR, Jazzgeschiedenis 599, tijdvak 1953-1958, hoofdstuk ~~11~~,
solisten en verschillende formaties deel 20: tenorsaxofonisten.
Edward Stitt werd geboren in Boston, Massachusetts, 2 februari
1924, hij overleed in Washington, DC, 22 juli 1982. Oorspronke-
lijk speelde ~~hij~~ uitsluitend altsaxofoon, op zijn 18e al bij een
vrij bekende band als die van Tiny Bradshaw. In 1945 ging hij
naar de fameuze ^{Bas} Bop Big Band van Billy Eckstine, leerde Dizzy
Gillespie en Fats Navarro kennen, Dexter Gordon en Gene Ammons
die later bepalend zouden blijken, ook Charlie Parker. Hij model-
leerde zijn altstijl volledig naar die van Bird. Nog steeds
op alt* ging hij in '46 spelen bij kleine groepen van Gillespie
en de big band, in '49, toen hij met eigen formaties begon, ging
hij naast de alt- ook tenor- en baritonsaxofoon spelen. Die
laatste bleef op de achtergrond, niet de tenor die hij benaderde
op een manier die duidelijk met Dexter Gordon en Gene Ammons te
maken had: veel Lester Young via Gordon, robust swingen en de
extrovertie van Ammons. Daar houden we ons vanavond mee bezig,
de alt komt later aan bod. Eind jaren '50 speelde Stitt op-
nieuw bij Dizzy Gillespie, met ~~hem~~ ^{hem} was hij ^{toen} ook in Nederland te
horen. In '60 viel hij even in voor John Coltrane toen die bij
Miles Davis was weggegaan, ging daarna weer zijn eigen weg.
Laatstelijk hoorden we hem hier in 1981 op het NDS Jazz Festival
in de Amsterdamse Meervaart. U hoort zes kwartetopnamen van
Sonny Stitt, alle uit 1957 voor Verve in NYC, de eerste vier
niet nader gedateerd en met deze ritmesectie: Jimmy Jones-piano,
Ray Brown-bas, Jo Jones-drums. Verve was het label van Norman
Granz, daarom dit als eerste stuk: Sonny Stitt's "Norman's blues".

plaat 1

Sonny Stitt Quartet: Norman's blues (Sonny Stitt)
1/1 - 2:40 - Verve MG V-8219

"Norman's blues" van Sonny Stitt voor producer/entrepeneur ^(B)
Norman Granz. Stitt was net als op alt ook met de tenor niet
wars van behoorlijk snelle tempi. Dit, deed hij met Bowman's
"12th Street rag".

zelfde

Sonny Stitt Quartet: 12th Street rag (Bowman)
1/laatste - 3:30 - idem

"12th Street rag". Nu: Harold Arlen's "Between the devil and the deep blue sea".

met Sonny Stitt en 3 w d op afsluitend.

zelfde Sonny Stitt Quartet: Between the devil and the deep blue sea 2/laatste - 4:37 - idem (Arlen, Koehler)

"Between the devil and the deep blue sea", Het vierde en laatste stuk dat ik uit deze session koos is een ballad: gevaarlijk voor iedere tenorsaxofonist na Coleman Hawkins, Johnny Green's "Body and soul".

zelfde Sonny Stitt Quartet: Body and soul (Sour, Heyman, Green) 2/voorl. - 4:28 - idem

"Body and soul". Sonny Stitt op tenorsaxofoon in NYC, 1957 voor Verve, met Jimmy Jones-piano, Ray Brown-bas, Jo Jones-drums. ~~En~~ Tenslotte twee stukken uit hetzelfde jaar en opnieuw voor Verve in NYC, augustus '57. Bas en drums hebben het nooit echt gemaakt op de scene, maar de pianist zou een jaar later bij de Jazz Messengers van Art Blakey zich blijvend in de geschiedenis inbedden. Bobby Timmons-piano, Edgar Willis-bas, Kenny Dennis-drums. Aardig ter vergelijking: opnieuw "Between the devil and the deep blue sea".

plaat 2 Sonny Stitt Quartet: Between the devil and the deep blue sea 2/2 - 5:13 - Verve MG V-8324 (Arlen, Koehler)

"Between the devil and the deep blue sea". Als afsluiting weer zo'n zéér up-tempo-stuk waar Stitt van hield. ~~Tussen de tenorgedeelē speelt hij ook nog even alt.~~ ~~Eigen~~ Eigen titel met een vraagteken er achter: "Original?".

zelfde Sonny Stitt Quartet: Original? (Sonny Stitt) 2/4 - 4:31 - idem

Alt. de werk. en even op alt in het midden

"Original?". Sonny Stitt, tenorsaxofoon voor Verve in NYC, augustus 1957, met Bobby Timmons-piano, Edgar Willis-bas, Kenny Dennis-drums. Stitt was eenvoudig gezegd een 'blower', meer een volger dan een createur en wegwijzer, maar zeer geliefd bij collegas en jazzliefhebbers. Kortom: he was beautiful. Volgende keer: Lucky Thompson. Dit was Jazzgeschiedenis 599, Mdr.

NA 22 23 59

29:55

0 0 0 0 0

Mont. 06.07.92